

ЕММА БАБЧУК: «Я ЛЮБЛЮ ЛЮДЕЙ»

📅 19.09.2008 🧑‍🦋 Firefly

Мої Ометинці від Жорнищ, де народилася відома радіожурналістка Емма Бабчук, — за десяток кілометрів. Туди на базар ходили мої односельці. Якось навідалася до Емми Антонівни, ми довго розмовляли на різні теми. Пропоную фрагмент нашої розмови.

— Як ви ступили свій перший крок у радіостудію, Еммо?

— Вчилася у школі в наших славних Жорнищах. Опинилася на Донбасі, де шукала місце вчителя. Але викладачем української мови не пощастило влаштуватися. А Петро Тодосьович Бойко, відомий диктор Українського радіо, до речі, теж наш земляк, викладав в університеті виразне читання.

То була велика школа. Петро Тодосьович — знаний диктор, заслужений артист України. Багатох він виховав. І на республіканському радіо для мене знайшлося місце літературного редактора в музичній редакції. Прийшла на місяць, а вже незабаром сорок літ набіжить. На все життя, як бачите. Відчула, що тут аудиторія значно ширша, ніж клас. Те, що сама знаєш, і через тих людей, з якими спілкуєшся, теж можна сказати багато доброго. — А після музичної редакції?

— Була невеличка перерва. А потім знову передачі, нариси про людей, репортажі з новобудов, шахт, із цехів, з ланів... Їздила по всій Україні, спілкувалася з людьми. Мене ця робота захопила. Нині не мислю свого життя без радіо. Здається, до останнього подиху працюватиму тут. Судячи з дзвінків і листів, яких надходило дуже багато, це цікаво й людям. Пишуть: "Ви — наша остання надія". Допоможіть, мовляв, порадьте, розкажіть! Я тим щаслива.

— Буває ж так, що люди обійшли всіх чиновників, пооббивали всі пороги. І Ви для них остання пристань. Чи вдавалося допомагати?

— Бувало, хоч не так часто, як хотілося б. У моїх руках лише слово. Колись його боялися, бо чекали належної реакції профспілки, райкому партії або місцевого керівництва. Хоч була і подвійна мораль, в якій ми росли: для трибуни, для виставки, для показу — одне, а в житті — зовсім інше. Згадую один кумедний випадок. Учителька з Умані Валентина Василівна Діхтяр дописувала до газет, нам теж. Розказала, що їй до того набридли червоні прапори й зірки уже в період незалежності, що зайшла в держадміністрацію і висловила свою думку. А там знали, що ми з нею листувалися. Каже: "Не встигла я вийти, а один чиновник до другого: "Треба зняти, бо та Емма Бабчук озголосить про нас на всю Україну!" Того самого дня не стало радянських символів! Це один випадок, а було всього багато...

— Через ту подвійну мораль, певне, важко вам, Еммо Антонівно, було в ефірі? А тепер що непокоїть?

— Такі догми закладали з дитинства. У нас із братом були одні чоботи, і по черзі ходили в школу: він у першу зміну, я — в другу. Але виходили на сцену і дякували "за наше щасливе дитинство". Але і добре втрачається з нашого минулого й відходить на другий план: почуття моральності й чистоти, колективізм — хотілося б, щоб це збереглося. Але на все свій час.

— Еммо Антонівно, Ви вели передачі з багатьма відомими людьми: науковцями, по-

Останнє число

«Єдинородність» як духовна несвобода

«Колядка для сопілки з оркестром»

Український «Щедрик»: для Нас і для Світу

Який він – типовий європеєць?

Чому все-таки необхідно перейменувати Первомайськ, або Кілька слів про марксизм і питання мовознавства

Кріпак і вільний

ПРОТИАНГЛІЗМ від Ірини ФАРІОН

"Жіноча справа" Незабуті історії учасниць підпілля ОУН станиці села Кордишів на Шумщині

"Гроно калини на долоні"

Дякуємо нашим авторам, читачам, передплатникам, просвітянам, які жертовно підтримують тижневик "Слово Просвіти", ділячись з нами своїми коштами. Багато з них роблять це постійно. Доземний Вам уклін!

Письменник Іван Огієнко

Історію села Чернечий Яр написав його талановитий син

І знову перемога

Третій випуск "Балтського кола"

Христина ФЕДОРЯК: "У кожній ролі шукаю свою органіку"

Пісні та доля Івана Миколайчука

Різдвяна подорож із бандурою

Художники святкують

Націєкультурність: спроби ревізії

тами, художниками... Чи хтось із них став вашим однодумцем, приятелем, близькою людиною?

— Люблю людей. Навіть тих, хто не любить мене. Є листи, дзвінки... Тепер замислюю мося, хто ми, звідки, де наше коріння, куди йдемо. Це вічні питання українства. Не всі шукають відповіді на них. Я зрозуміла, що ми — народ особливий: працьовитий, добрий, який ніколи не прагнув завоювань, не нав'язував свого. Народ, який всі хотіли підкорити. Коли кажуть, що я націоналістка, бандерівка, бо пропагую своє, відповіддю: не закликаю зневажати російську мову, воювати з росіянами. Закликаю любити своє, свою прекрасну мову і свою землю, бо якщо жити на ній без любові, це означає шкодити їй. А вона нас народила і терпить попри ту наругу, яку часто їй чинимо. Інші мої співрозмовники й опоненти заперечують: “Какая разница, на каком языке разговаривать? Русский разве плохой?” Написала мені одна пані: “Разве можно себя представить полноценным человеком без Лермонтова, Пушкина, Толстого?” Але хіба це означає, що треба забути своє, аби поважати чуже? Російський письменник В. Распутін сказав: “Понятие национализм сознательно оболгано. Если я начну уважать себя в себе, буду уважать такие же чувства в человеке другого рода. Это язык дружественности. Если я люблю свое, значит, полюблю и дружественное чужое”. Мені болить, що не всі дійшли розуміння цього. Прикро, коли українська мати розмовляє зі своїм дитятком російською мовою, хоч уже стільки років незалежній Україні. Нинішнім малютам жити у цій державі, бути її господарями. Подумаймо про це! Спілкувалася Ганна ВОЛОШЕНЮК, м. Вінниця

Поділись і насолодись:

Art-калейдоскоп

« На славу нашої преславної України»

НЕ ЗАБУДЬТЕ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ КОБЗАРЯ! »

Звернення до наших читачів,
передплатників, просвітян

«Краса у дзеркалах буття...»

Святою справою окрилені

Радила раду Рада

Вийшла книга Святослава
Васильчука «Із славетного роду
Руданських-Боржковських»

Завітав Миколай

Право слідування як гарантія захисту
авторського права

Ще три Загулівські лавреати

Ословленого світу таїна

“Свіжим оком: Шевченко для
сучасного читача” Володимира
Діброви

Як вигинається воєнне коло

Related posts

Інсценізація
«Марусі Чурай»
як естетичний
порятунок

19.02.2018 slovo

Прокоментуй!

Інсценізація «Марусі
Чурай» як естетичний
порятунок

Едуард ОВЧАРЕНКО
Колектив Київського
національного

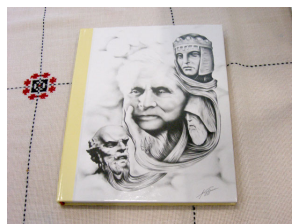

19.02.2018 slovo

Прокоментуй!

«Моя душа
здригнулася
словами...»

Наталія ДЗЮБЕНКО-МЕЙС,
заслужений працівник
культури України Фото

19.02.2018 slovo

Прокоментуй!

Київські сторінки
Івана Кавалерідзе

Едуард ОВЧАРЕНКО Фото
автора У Музеї майстерні
Івана Кавалерідзе

академічного театру оперети спільно з режисером вистави Сергієм Павлюком презентували одну...

[Арт-калейдоскоп](#)

надані театром Перед Київським національним академічним театром оперети, який...

[Арт-калейдоскоп](#)

презентували видання "Каталог скульптури І. П. Кавалерідзе в...

[Арт-калейдоскоп](#)

LEAVE A COMMENT

Щоб відправити коментар вам необхідно [авторизуватись](#).

Передплата 2022

Вартість передплати

(з доставкою і поштовими витратами):

Поштовий індекс – 30617. Сторінка у каталозі – 66

На 1 місяць: 28 грн 14 коп.

На 3 місяці: 79 грн 42 коп.

На півроку: 152 грн 84 коп.

На 11 місяців: 276 грн 54мкоп.

Copyright © All rights reserved

Proudly powered by WordPress | Theme: SuperMag by Acme Themes